

XLII. NA ZOVELE JAREN

SOMS wordt het donker in het hoge Noorden.
Een lange tijd ruist de regen zonder woorden
voorbij aan de dageraad van de ontplooiing
in het schemerlicht van verre verwijdering.

SOMS omhult een grote, loodzware, gitzwarte wolk
de lichtstraal van het wordende leven gegeven,
geketende, vale ondoorzichtige draaikolk,
tot vele dromen in het niets zijn weggedreven.

MAAR SOMS ontdekt men een zwak lichtende lichtstip.
Telescopen volgen hem ijvrig maand na maand,
volgen zijn versnelling stuk voor stuk
dwars door het eindeloos firmament
dag na dag op weg naar de zon,
helderder en helderder,
sneller en sneller,
lang en langer
wordt zijn sleep
zichtbaar.
K L A A R
groeit hij,
stuk voor stuk,
baant zijn weg in ons hart,
overwint de verre verwijdering.
Het ondoorzichtige wordt transparant
voor het nieuw ontstane levensmoment
op 't puin van al onze vergane dromen.

EN daarom wordt het SOMS licht, stilaan,
waar de zon en de maan zich verstaan.

SOMS opent zich voor ons alleen
't duistere doek van 't noorderlicht,
en in onze ogen schittert de rood gloeiende dageraad.
In de eeuwigheid van het uitspansel is het nooit te laat.

30 september 2004.

Opgedragen aan mijn petekind Carina
Cluyssen-Fraiture.